

پرواز با،

بال پارچه‌های!

هستی میکائیلیان

شرق به غرب، شمال به جنوب کشیده شده است. ایران دارای مناطق کویری بسیار عالی است.

پاراگلایدر

پاراگلایدر تشکیل شده است از یک بال پارچه‌ای که به وسیله تعدادی لاین یا نخ مخصوص که به تسمه‌هایی متصل می‌شود و آن تسمه‌ها به صندلی وصل می‌شود که خلبان روی آن می‌نشیند. داخل صندلی یک ابر محافظ که جلوگیری می‌کند از ضربه خوردن فرد و یک چتر رزرو که در صورت لزوم خلبان از آن استفاده می‌کند.

پاراگلایدر دارای فرامینی است که خلبان را قادر می‌کند به وسیله نخ‌ها مسیر را به چپ و یا راست تغییر دهد. پاراگلایدرها برای مهارت‌های مختلف کاربردهای مختلف و وزن‌های مختلف متفاوت است و هر کس باید طبق دستور مربی از پاراگلایدر استفاده کند.

جنس نخها

نخ‌ها از دو لایه‌ی داخلی و خارجی تشکیل شده است. لایه‌ی داخلی از جنس مشتقات کربن است که بسیار محکم و استقامت بالایی دارد. و لایه‌ی خارجی آن از جنس داکرون است که در مقابل سایش بسیار مقاوم است. هر کدام از این لاین‌ها «نخ‌ها» توانایی تحمل وزن حدود ۸ تا ۱۰۰ کیلوگرم را دارد. در یک پاراگلایدر حدود ۳۸ متر از این نخ‌ها استفاده شده است. او نزدیک به ۵۰ رشته نخ از صندلی بر بال متصل است.

جنس بال

از الیاف مخصوص و پلاستیک تشکیل شده است.

در افسانه‌های ایران باستان آمده است که جمشید پادشاه ایران با تخت خود به پرواز در آمد و یا نماد زرتشت در ایران باستان انسان بالدار بوده است. انسان‌های زیادی سعی کردند که بر رویای پرواز جامه‌ی عمل بپوشانند که از آن دسته می‌شود به لئوناردو داوینچی اشاره کرد که طرح‌های بسیار زیادی را طراحی کرد ولی هیچ کدام به تحقق نپیوست و در نهایت این تلاش و جسارت انسان‌ها بود که توانایی پرواز را به انسان بخشید تا جایی که امروز به عنوان یک ورزش مفرح قلمداد می‌شود.

ورزش‌های هوایی شامل رشته‌های مختلفی از جمله چتر بازی، سقوط آزاد، پاراگلایدر و... است. در این شماره با جوانی مصاحبه کرده‌ایم که دارای مدرک مربیگری پاراگلایدر از سازمان تربیت‌بدنی و سازمان هواپیمایی ایران و عضو کمیته مربیان انجمن ورزش‌های هوایی است و حدود ۳۵۰ نفر را در سراسر ایران آموزش داده است. این شما و این بابک حسینی.

تاریخچه:

پاراگلایدر یک کلمه‌ی مرکب است. پارا به معنای چتر و گلايدر به معنای سر خورنده است و در کل به معنای چتری است که به صورت عمودی پایین نمی‌آید و در هوا با سُرخوردن به صورت مایل با شیب کم به طرف زمین حرکت می‌کند. رشته‌ی سقوط آزاد خیلی پیش از پاراگلایدر به افراد معرفی شد و عده‌ای که در این رشته تبحر کافی به دست آورده بودند با چترهای سقوط آزاد از روی کوه و تپه‌ها شروع به پرواز کردند و از اینجا بود که ورزش پاراگلایدر به وجود آمد و شروع به تکامل کرد.

بنیان‌گذار این ورزش کشور فرانسه است و در اروپا حدود ۲۰ سال است که رونق دارد.

پاراگلایدر در ایران

اولین کسانی که در ایران با این وسیله پرواز کردند استاد امین اهبی، استاد محمد دهقان‌پور و تیمسار پارسا بودند. در ابتدا توسط نیروهای ویژه‌ی هوای این ورزش به صورت عمومی در آمد و تبدیل به کمیته چتر بازی شد و چند سال بعد توسط تیمسار پارسا کمیته چتر بازی به انجمن ورزش‌های هوایی تبدیل شد. ایران برای پیشرفت بیشتر پتانسیل‌های بسیاری دارد. در ایران رشته کوه زاگرس و البرز از

به کسانی که ناراحتی قلبی و ارتوپدی حاد دارند توصیه می‌شود که این ورزش را انجام ندهند و غیر از این هیچ محدودیتی برای علاقه‌مندان این ورزش وجود ندارد

حرکت بدن بال شما وارد مانور جدیدی می‌شود که نیاز به

مهارت و تمرکز بسیار زیادی دارد. انجام مانورهای آکروباتی بهتر است بر روی آب در ارتفاع بالا انجام شود زیرا امکان جمع شدن گوشه‌ی چتر وجود دارد.

اصل مهم در پاراگلایدر

شرایط روحی مناسب در حین پرواز یک اصل مهم است. آمار نشان داده است که بیشترین درصد مشکلات و موانع به دلیل عدم شرایط روحی است.

از دلایل دیگر تشنگی، گرسنگی، حضور دوستان و اطرافیان در هنگام پرواز، دوربین فیلم‌برداری و عکاسی است که اصطلاح به آن افکت می‌گویند.

مسابقات:

این رشته در دنیا در رشته‌های مسافت: دقت در هدف زدن هنگام فرود، مدت و زمان پرواز و آکروباتی هوایی انجام می‌شود. ولی در ایران تنها در قسمت رشته‌ی مسافت برگزار می‌شود.

رکورد مسافت:

در دنیا رکورد مسافت پاراگلایدر حدود ۴۲۰ کیلومتر است ولی در ایران حدود ۷۰ هزار کیلومتر است. رکورد دار ایران آقای علیرضا اثنی‌اشعری است.

تغذیه

در پرواز به علت تمرکز ذهنی قند و آب بدن کاهش می‌یابد و فرد دچار افت قند خون می‌شود. به خلبانان توصیه می‌شود که همراه خود حتماً مواد قندی مخصوصاً آب نبات را داشته باشند. و از مصرف هر نوع کاکائو جداً خودداری کنند زیرا مصرف کاکائو فرد را دچار مشکلات گوارشی می‌کند.

قبل از آموزش

برای آنکه توانایی هنرجو قبل از آموزش سنجیده شود و مربی بداند هنرجو در کدام قسمت از بدن دارای ضعف بدنی است. آزمون دوی سرعت در ۲۰ متر، بارفیکس، شنای سوئدی گرفته می‌شود. آموزش در ایران به علت نبود امکانات افرادی که دارای وزن زیر ۴۵ Kg هستند نمی‌توانند پاراگلایدر، را آموزش ببینند.

کفش مخصوص پرواز

دارای ساق بلند و محکمی است که در موقع تکاف و یا فرود، مانع از آسیب مچ پا می‌شود. توصیه می‌شود که حد امکان از لباس مخصوص پرواز و دستکش پرواز استفاده شود.

هزینه‌ی خرید تجهیزات

تمام تجهیزات پاراگلایدر توسط کشورهای آلمان، فرانسه و اتریش وارد ایران می‌شود. زیرا ایران توانایی تولید این تجهیزات را ندارد. یک ست کامل پاراگلایدر که شامل کلاه ایمنی، چتر پاراگلایدر و... حدود چهار میلیون تومان قیمت دارد. و لباس مخصوص پرواز پاراگلایدر دویست هزار تومان است.

آموزش پاراگلایدر

آموزش پاراگلایدر به ۵ دوره تقسیم می‌شود دوره مبتدی، خلبان مستقل، دوره متوسطه، دوره پیشرفته، دوره ۲ نفره و در آخر هم دوره مربی‌گری می‌باشد.

در دوره مبتدی فرد بعد از پایان این دوره همچنان باید زیر نظر مربی پرواز کند.

گذراندن این مراحل ممکن است چند سال زمان ببرد. متأسفانه افراد ناآگاه و بعضاً سودجو بدون اینکه توانایی آموزش و مربی‌گری داشته باشند اقدام به آموزش می‌کنند و به همین دلیل از کسانی که به عنوان مربی به آنها مراجعه می‌کنند حتماً مدرک معتبر را بخواهند.

هزینه‌های آموزش:

هزینه آموزش پاراگلایدر در هر دوره پانصد هزار تومان است.

هشدارها:

به کسانی که ناراحتی قلبی و ارتوپدی حاد دارند توصیه می‌شود که این ورزش را انجام ندهند و غیر از این هیچ محدودیتی برای علاقه‌مندان این ورزش وجود ندارد.

در پرواز به علت تمرکز ذهنی قند و آب بدن کاهش می‌یابد و فرد دچار افت قند خون می‌شود. به خلبانان توصیه می‌شود که همراه خود حتماً مواد قندی مخصوصاً آب نبات را داشته باشند